

мята, то людете не щеха да могат да обикалят сичкото земно кълбо: небето щеше да имъ препречи пътъ; а сѣки знае, че много човѣци сж обикалиле земята на около, и че за това пътуване имъ трѣбать три години, — и пакъ ни единъ изъ тие люде не са е срѣшналъ на пътътъ съ небето. И така, мислѣхъ си азъ, небето покрива сичката наша земя или сичкото наше земно кълбо, и ниде са то не докача съ земята, насѣкаде е джлечъ и високо отъ нея. Ала и тука трѣба да са помисли: а какво е това небе? изъ какво е то направено? И какъ са на него джржи слжнцето и другите свѣтила небесни? Слушалъ бѣхъ азъ отъ хората, че то е стжклено; ала и това е празна работа: не може то да бжде стжклено, защото стжклото човѣци правать. Слушалъ бѣхъ и това, че ушка по това стжклено небе сичките свѣтила сж заковани, като гвозде. Ала и това може да говори само тоя, който мисли, че слжнцето не е по-голѣмо отъ едно тарулче; а който знае какво нѣщо е това наше слжнце, той ще изведнашъ да види, че никакво стжкло не може да удржжи такова слжнце. Сѣко стжкло, колкото и да е дебѣло, би са испочуило отъ такава тѣжелна. Казватъ още, че слжнцето, месѣчината и звѣздите сж дупки по небето, че тие сж прозорци, които сж провалени по стжклениятъ таванъ. Ала и това не е нищо друго, а само глупава приказка. Това може човѣкъ само тогава да повѣрва, ако слжнцето, месѣчината и звѣздите би стоѣле на едно мѣсто; ала тие, сичките, ходатъ по небето, за това